

רע"פ 1798/15 - שירן עמי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1798/15

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקשת: שירן עמי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 1.2.2015 בעפ"ת 48573-12-14 שניתן על ידי כבוד השופטת ד' עטר; ובקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקשת: עו"ד עידן גיספאן

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת ד' עטר) בעפ"ת 48573-12-14 מיום 1.2.2015, במסגרתו נדחה ערעור המבקשת על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקוה בפ"ל 3712-07-14 מיום 21.12.2014, לפיה לא בוטלה הכרעת הדין בעניין המבקשת שניתנה בהעדרה ביום 17.11.2014 בתת"ע 3712-07-14.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקשת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של נהיגה בשכרות, לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה

עמוד 1

[נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה). על פי עובדות כתב האישום, ביום 5.9.2013 נהגה המבקשת תחת השפעת אלכוהול, כך שבבדיקת דם שנטלה ממנה נמצא ריכוז של 74% מ"ג אלכוהול.

3. ביום 17.14.2014 הרשיע בית משפט השלום את המבקשת, זאת על אף היעדרה מהדיון, שכן נמצא בתיק אישור על המצאת הזמנה אליה. באותו יום גזר בית המשפט את דינה, בציינו כי למבקשת עבירה מסוג חגורה בעברה. בית המשפט הטיל על המבקשת קנס בסך של 3,000 ש"ח או 90 ימי מאסר תמורתו; פסילה מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים בפועל במצטבר לכל פסילה אחרת; ופסילה מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של ששה חודשים על תנאי למשך שלוש שנים, שלא תעבור עבירה שבגינה הורשעה, או אחת מן העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודה ותורשע בגינה.

4. ביום 2.12.2014 הגישה המבקשת בקשה לביטול פסק דין בהיעדר נאשם, בטענה כי בא כוחה חלה והגיש בקשה דחופה ביום 16.11.2014 לדחיית מועד הדיון. ביום 21.12.2014 דחה בית משפט השלום את הבקשה וקבע כי מבדיקה במזכירות לא נמצאה בקשה לדחיית הדיון, כפי שטענה המבקשת, ואין כל הסבר מדוע היא לא התייצבה במועד הקבוע כדי להודיע על מחלת בא כוחה. על פסק הדין מיום 17.11.2014 הגישה המבקשת ערעור לבית המשפט המחוזי.

5. בית המשפט המחוזי ציין את ע"פ 9142/01 סורייה איטליא ואח' נ' מדינת ישראל, נז(6) 793 (2003) (להלן: עניין סורייה), בו נקבעו המבחנים לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נאשם: הנטל להוכיח כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש, קרי סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון, או שמה דרוש ביטול פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. בית המשפט קבע כי התנאי הראשון לא מתקיים, שכן, על המגיש בקשה לדחיית דיון מוטלת החובה לבדוק ולברר אם נדחה הדיון ולאיזה מועד. כן מצוין בית המשפט, כי נקבע שתקלה משרדית אינה מהווה סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון. אשר לתנאי השני, קבע בית המשפט כי בטיעונים שפורטו אין משום עיוות דין. אשר על כן, דחה בית המשפט המחוזי את ערעור המבקשת.

הבקשה למתן רשות ערעור

6. המבקשת טוענת, כפי שטענה בפני בית המשפט המחוזי, כי ביום 16.11.2014 חלה בא כוחה ועל כן נבצר ממנו להתייצב לדיון. אולם, בא כוחה שלח הודעה לבית המשפט בעניין, אך בטעות, לטענתה, היא נשלחה לבית משפט השלום בפתח תקווה ולא למזכירות בית המשפט לתעבורה בפתח תקווה. לעמדת המבקשת, דחיית בקשתה למתן רשות ערעור תהווה הלכה חדשה הסותרת את החלטות בית המשפט המחוזי, אשר קיבלו בעבר במקרים דומים בקשות רשות ערעור. המבקשת מציינת כי ניתן היה לרפא את הפגם באמצעי חמור פחות בדמות תשלום הוצאות. לטענת המבקשת, הותרת פסק הדין על כנו תגרום לה עיוות דין חמור, שכן היא כלל לא זו שנהגה ברכב, אלא רק ישבה ברכב וחירתה לבעל הרכב שישבו.

7. במקביל לבקשה למתן רשות ערעור, הגישה המבקשת בקשת עיכוב ביצוע, אך לפי פסק דינו של בית המשפט המחוזי - רישיונה הופקד עוד ביום 15.2.2015, בעוד שבקשתה הוגשה ביום 11.3.2015.

דיון והכרעה

8. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה טענה בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982) (להלן: חניון חיפה)). בענייננו, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרונית שכזו והמבקשת לא הצביעה על עילה המצדיקה דיון בגלגול שלישי" בהתאם להלכת חניון חיפה.

9. המבקשת חוזרת על טענותיה כפי שהועלו בהודעת הערעור שהוגשה לבית המשפט המחוזי. בית המשפט המחוזי היטיב לנתח את הסוגיה על בסיס המבחנים שנקבעו בעניין סורייא, ומצא כי הסיבה לה טוענת המבקשת - תקלה משרדית - אינה עונה על התנאי של טעם מוצדק לאי התייצבות. כמו כן נמצא, כי לא הועלו טיעונים המעלים חשש לעיוות דין. כשלעצמי, לא מצאתי כי יש להתערב בקביעה זו, ואף אני סבור כי בעל דין אשר מגיש בקשה לדחיית מועד דיון - עליו החובה לעקוב אודות התקדמותה, ואין לו אלא להלין על עצמו בדיעבד.
10. יתרה מכך, כידוע, אין בחומרת העונש כדי להצדיק מתן רשות ערעור בפני בית משפט זה, אלא במקרים של סטייה משמעותית ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997); רע"פ 7201/97 בשירי נ' היועץ המשפטי לממשלה (11.12.1997)). לא מצאתי סטייה כלשהי, ודאי שלא קיצונית, בעונש שנגזר על המבקשת, ועל כן איני סבור כי נדרש לדון באמצעי פחות חמור של הטלת הוצאות.
11. אשר על כן, בקשת רשות הערעור נדחית בזאת ומשכך מתייתר הצורך לדון בבקשת עיכוב הביצוע.

ש ו פ ט

20/04/2015
